

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křesťanové, Dr., soudce Mgr. Jana Kobery a soudce JUDr. Tomáše Novosada ve věci

žalobce: **V. Ž.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Vladykou
sídlem Soukenická 1090/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **L. V.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Adamem Černým, LL.M.
sídlem Jeremenkova 713/103, 140 00 Praha 4

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. února 2022, č. j. 28 C 445/2020-149,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I, II a V **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku IV **mění** tak, že se **zamítá** žaloba o uložení povinnosti žalovanému doručit žalobci vlastnoručně podepsaný osobní omluvný dopis adresovaný žalobci s následujícím textem: „*Vážený pane xxx V. Ž., velice se Vám omlouvám za nepravdivé informace o Vaší osobě a Vaší rodině, které jsem zveřejnil jako reakci na tweet Vašeho syna, pana J. Ž., ze dne xxx, kdy jsem uvedl, že my všichni jsme rodině pana J. Ž. platili desetimiliardovou arbitráž. Uvedená informace byla nepravdivá. xxx L. V.*“.
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 28 922,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Adama Černého, LL.M.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhá ochrany osobnosti, když tvrdí, že žalovaný uvedl nepravdivé informace týkající se arbitráže CME vs. Česká republika, konkrétně uvedl, že syn žalobce J. Ž. „...*za svého otce (žalobce) schytával desetimiliardovou arbitráž, kterou jsme platili my všichni jeho rodině...*“, což podle žalobce mělo navodit dojem, že žalobce je za výsledek arbitráže odpovědný. Tímto svým tvrzením žalovaný narážel na výsledek tzv. Xxx arbitráže, v níž byla ČR neúspěšná a bylo jí uloženo zaplatit nizozemské společnosti CME Czech Republic B.V. škodu ve výši 10,5 miliardy Kč. Tvrzení, že ČR musela uhradit arbitráž za žalobce je neopodstatněné a nezakládá se na pravdě. Odpovědností za výsledek arbitráže se zabývala Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny České republiky (dále jen „Komise“) a bylo konstatováno, že rozhodnutí arbitráže je nesprávné a nespravedlivé a jako hlavní viníci neúspěchu byli Komisí označeni nevhodná obrana a tehdejší právní zástupce, což vyplynulo ze závěrečné zprávy Komise ze dne 28. 1. 2005. Závěrečná zpráva Komise byla schválena usnesením Poslanecké sněmovny č. 1509 ze 41. schůze dne 16. 2. 2005. Ze závěrečné zprávy Komise dále vyplynulo, že žalobce nebyl v rámci arbitráže účastníkem řízení a ani nebyl přizván jako svědek a ani se nepodílel na přípravě obrany ČR. Komise neshledala u žalobce žádnou odpovědnost za výsledek arbitráže. Žalovaný pronesl svoje vyjádření poté, co byl zvolen jako člen Rady České televize, tedy orgánu, kterému ze zákona přísluší kontrola nad činností České televize. Na žalovaného by měly být kladeny vyšší nároky než na běžného občana, je nepřijatelné, aby uváděl neověřené a nepravdivé informace, neboť má z titulu svojí funkce v Radě ČT vliv na mínění mediální veřejnosti, laické i odborné. Jeho prohlášení mohlo zásadním způsobem ovlivnit postoj masmédií vůči žalobci, navíc v době před volbami do Senátu, kam žalobce kandidoval. To podle žalobce představuje zásah do práv na ochranu osobnosti. Ve znění připuštěné změny žaloby se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému zdržet se tvrzení o tom, že ČR platila žalobci či rodině jeho syna J. Ž. desetimiliardovou arbitráž nebo že by za výsledek této arbitráže žalobce nebo rodina jeho syna J. Ž. odpovídala, dále se domáhal uložení povinnosti žalovanému zajistit na vlastní náklady v periodikách Mladá fronta DNES, Lidové noviny a Blesk uveřejnění omluvy žalobci navrhovaného znění a dále uveřejnění omluvy žalobci v České televizi na programu ČT1 v hlavním vysílacím čase nebo případně na kanále Nova v ČR v hlavním vysílacím čase a dále uložení povinnosti zaslat žalobci osobní omluvný dopis s navrhovaným textem omluvy.
2. **Žalovaný** s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalobce je xxx, bývalým vlastníkem xxx xxx a mediálně známou osobou. Jednalo se o reakci na tweet syna žalobce J. Ž. uveřejněný na jeho účtu ze dne xxx. Žalovaný v reakci na to uvedl, že tento příspěvek viděl, že ho příspěvek zamrzl, ale že se nad ním nepozastavuje, že je mu jedno. Dále mimo jiné uvedl i výrok, který je předmětem řízení, tedy že si syn žalobce prožil svoje, když za svého otce (žalobce) schytával desetimiliardovou arbitráž, kterou jsme my všichni platili jeho rodině. Syn žalobce to podle žalovaného schytával neprávem, takže chápe, že si potřeboval někde vypustit páru. Byla to dle jeho tvrzení obrana proti nepravdivým a dehonestujícím označením a pomluvám šířeným jeho synem v úmyslu poškodit jeho osobu v očích veřejnosti, a to na twitterovém účtu s minimálně 12,4 tis. sledujícími. Syn žalobce zde žalovaného připodobnil k nejbizarnějšímu člověku z dějin našich médií, nevzdělanci, osobě adorující totalitu, šířící konspirace, v rádiu blábolící nesmysly, pro normální lidi blázna, agenta StB, což jsou dle žalovaného excesivní pomluvy. I syn žalobce je dle žalovaného mediálně známou osobou a v minulosti se excesivně a kriticky vyjadřoval k řadě dalších osob. Vyjádření žalovaného bylo dle jeho názoru smířlivé, napadený výrok je vytržený z kontextu. Požadavek žalobce na omluvu je podle žalovaného neoprávněný a představuje snahu o zásah do svobody projevu a snahu o cenzuru. Žalobce je povinen jako osoba veřejně a politicky činná strpět vyšší míru kritiky. Žalovaný je právní laik a vycházel při svém vyjádření z dříve mediálně prezentovaných informací a důvěryhodných zdrojů. Výrok o desetimiliardové arbitráži, kterou jsme my všichni platili rodině žalobce, má pravdivý základ, neboť žalobce byl iniciátorem a beneficentem jednání, které vyústilo ve výsledek zmíněné arbitráže. Tato informace se opakovaně objevuje v médiích a je

stále dostupná. Cílem žaloby je dle žalovaného snaha poškodit žalovaného jako kritika žalobcova syna, žaloba je podle žalovaného účelová a šikanózní.

3. **Soud prvního stupně** o žalobě **rozhodl** rozsudkem uvedeným v záhlaví, když zamítl zdržovací nárok (výrok I), zamítl žalobu o uložení povinnosti zajistit zveřejnění omluvy v periodikách Mladá fronta DNES, Lidové noviny a Blesk (výrok II), zamítl žalobu o uložení povinnosti zajistit zveřejnění omluvy v hlavním vysílacím čase na televizním kanálu ČT 1 či Nova (výrok III), uložil žalovanému do deseti dnů od právní moci rozsudku žalobci vlastnoručně podepsaný osobní omluvný dopis adresovaný žalobci s následujícím textem: „*Vážený pane xxx V. Ž., velice se Vám omlouvám za nepravdivé informace o Vaší osobě a Vaší rodině, které jsem zveřejnil jako reakci na tweet Vašeho syna, pana J. Ž., ze dne xxx, kdy jsem uvedl, že my všichni jsme rodině pana J. Ž. platili desetimiliardovou arbitráž. Uvedená informace byla nepravdivá. xxx L. V.*“ (výrok IV), v části, kde se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému v omluvném dopisu uveřejnit dále pasáž „...*když konstatuji, že Česká republika, a tedy ani my všichni jsme Vám, ani nikomu jinému z rodiny pana J. Ž., nezaplatili desetimiliardovou arbitráž, ani za výsledek žádné takové arbitráže neodpovídáte Vy, ani nikdo z rodiny Vašeho syna J. Ž.*“, žalobu zamítl (výrok V) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok VI). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat. Pro rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zásadní, část napadeného tvrzení („...*si syn žalobce prožil svoje a neprávem to (kvůli žalobci) schytával, proto potřeboval vypustit páru...*“) shledal osoby žalobce se ne(do)týkající. Tvrzení o tom, že „...*žalobci, resp. rodině jeho syna jsme my všichni platili desetimiliardovou arbitráž*“ vyhodnotil soud prvního stupně jako tvrzení nepravdivé. Vyšel přitom ze závěrů Komise, která se neztotožnila se závěry tzv. Xxx arbitráže. V té bylo rozhodnuto v neprospěch ČR, která musela zaplatit částky převyšující 10 miliard Kč. Žalobce nebyl účastníkem předmětného arbitrážního řízení a ani v něm nesvědčil. Komise dospěla k závěrům o procesních pochybeních, kritizovala výběr rozhodce, výběr právního zástupce ČR, neprovedení některých důkazů a poukazovala na sporný důkaz xxx. Ze závěrů komise nelze dovodit, že by příčinu neúspěchu v řízení spatřovala v jednání žalobce. Rozhodnutí arbitráže v neprospěch ČR tak podle soudu prvního stupně nelze přičítat žalobci. Navíc, i pokud by byla dovozena odpovědnost žalobce za neúspěch v arbitrážním řízení, bylo by napadané tvrzení o tom, že byla arbitráž placena „rodině žalobce“ nesprávné. Úhrada byla ve prospěch v řízení úspěšné straně žalující, tedy společnosti CME Česká republika B. V. Soud prvního stupně na základě závěru o nepravdivosti části napadeného tvrzení, shledal žalobu důvodnou v části požadavku na písemnou omluvu, jak je uvedeno výše, ve zbytku žalobu shledal nedůvodnou. Podmínky pro uložení zdržovací povinnosti nejsou dány a konkrétně požadované zveřejnění omluvy je nepřiměřené způsobu a rozsahu šíření napadeného výroku.
4. Rozsudek soudu prvního stupně napadli včasným a přípustným odvoláním oba účastníci.
5. **Žalobce** tak učinil v rozsahu zamítavého výroku I, II a V a akcesorického výroku VI o náhradě nákladů řízení. Žalobce má za to, že soud prvního stupně nepřihlédl ke všem navrženým důkazům a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Již jen z vystupování žalovaného před soudem, kdy neuznal nesprávnost napadeného výroku, plyne, že se zásah může opakovat. Žalobce je členem rodiny J. Ž., proto se ho výrok přímo dotýká. Spojením „rodina J. Ž.“ je jednoznačně myšlen žalobce. Výroky byly šířeny v internetovém prostředí, které má dosah srovnatelný s periodickým tiskem. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobě zcela vyhoví.
6. **Žalovaný** napadl rozsudek soudu prvního stupně odvoláním v rozsahu výroku IV. Žalovaný má za to, že soud první instance zcela přehlédl argumentaci a důkazy předložené žalovaným, se kterými se vůbec nevypořádal. Žalobce napadal výrok žalovaného učiněný v reakci na tweet syna žalobce (J. Ž.) ze dne xxx. V reakci na toto dehonestující vyjádření syna žalobce uvedl žalovaný naprosto smířlivé vyjádření, v němž syna žalobce spíše omlouvá a hájí slovy „*Vím, že on si pan Ž. prožil svoje v okamžiku, kdy schytával za svého otce desetimiliardovou arbitráž, kterou jsme platili my všichni jeho rodině, takže*

myslím, že má v sobě také spoustu bolístek. Neprávem to schytává, chápu, že si potřebuje někde vypustit páru.“ Řeč je tedy o schytávání neprávem. Žalovaný sám je právní laik, není odborníkem na arbitráže, a v případě svého vyjádření vycházel z jemu známých dříve veřejně prezentovaných informací z důvěryhodných zdrojů. Navíc naprosto zřetelně uvedl, že ve vztahu k „desetimiliardové arbitráži, kterou jsme platili my všichni jeho rodině“ to syn žalobce „schytává neprávem“, tedy sám žalovaný uvedl, že dle jeho názoru by nikdo neměl synovi žalobce a ani nikomu jinému z rodiny žalobce vyčítat uvedenou arbitráž, s tím, že pokud tak někdo činí, je to neprávem. Přes tento zcela explicitně v napadeném výroku vyjádřený názor žalovaného, je nutné jako procesní obranu uvést, že i část výroku „desetimiliardové arbitráži, kterou jsme platili my všichni jeho rodině“ má jednoznačně pravdivý základ. Roli žalobce v arbitráži ve věci televize NOVA zmiňovala po mnoho let řada médií, kdy lze nadále z mnoha veřejně dostupných zdrojů dohledat, že žalobce byl iniciátorem a beneficentem jednání, které vyústilo ve výsledek arbitráže. Jedná se např. o články „Xxx xxx Xxx“, „Xxx xxx xxx xxx“, „XXX XXX“, „Xxx xxx xxx xxx“. V těchto článcích je například uvedeno: „Xxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxx xxxxx xxxxx xxxxx“. Z článku Českého rozhlasu „Xxx xxx xxx xxx“ ze dne xxx, je zřejmé, že (1) státní regulační orgán, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, nejen nečinně přihlížel, ale dokonce napomáhal k tomu, aby se V. Ž. mohl vyvléci ze svých závazků vůči zahraničním investorům, (2) (aby V. Ž. mohl) znehodnotit jejich investici, (3) (aby V. Ž. mohl) přivlastnit si výnosy, které měly patřit jim a (4) za to teď stát, tedy my, daňoví poplatníci, tvrdě zaplatíme. Článků uvádějících obdobné informace je celá řada, a po mnoho let jsou zveřejněny. Žalovaný nemá informace, že by došlo k jakýmkoli řízením na ochranu osobnosti ze strany žalobce, rovněž nemá žalovaný důvod nedůvěřovat uvedeným zdrojům. Z uvedeného je zjevné, že by se ani žalovaný zopakováním těchto notorií nemohl dopustit zásahu do osobnostních práv žalobce. Ze strany žalovaného tak nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce, když kritiku žalobce je třeba v konkrétní situaci považovat za kritiku přípustnou, neboť žalobce jako osoba veřejně činná ji musí akceptovat, což plně odpovídá závěrům dosaženým v judikatuře Nejvyššího soudu ČR (usnesení 30 Cdo 1914/2018 ze dne 26. 9. 2018). Dále má za to, že soud prvního stupně své rozhodnutí řádně nezdůvodnil. Žalovaný navrhl, aby byl výrok IV změněn tak, že bude žaloba zamítnuta.

7. Odvolací soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu odvoláními napadeného výroku I, II, IV, V a VI, a to včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že **odvolání žalovaného je důvodné a odvolání žalobce důvodné není**. Výrok III rozsudku soudu prvního stupně nebyl odvoláním napaden a samostatně nabyl právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
8. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav, přičemž odvolací soud na takto zjištěný skutkový stav odkazuje a vychází z něj. Odvolací soud věc oproti soudu prvního stupně částečně jinak hodnotil po právní stránce.
9. Při hodnocení pravdivosti předmětného výroku se odvolací soud neztotožňuje s žalobcem v hodnocení významu zprávy Komise, která se věnovala výsledku tzv. Xxx arbitráže. Pro posouzení jednání žalovaného po právní stránce je rozhodná arbitráž sama, tj. její výsledek a z čeho byl tento výsledek odvozen, co tento výsledek způsobilo. Zpráva Komise je již jen interpretací, fakticky subjektivním názorem ČR jako neúspěšného účastníka řízení na výsledek arbitráže. Jde o kritiku procesního postupu ČR a její taktiky ve sporu. Komise není přezkumným orgánem, který by mohl výsledek arbitráže zvrátit. Faktem je, že ČR nebyla v této tzv. Xxx arbitráži úspěšná a v jejím důsledku hradila společnosti CME Czech Republic B. V. částku 10,5 (resp. 10,4) miliardy Kč z titulu mezinárodní dohody o ochraně investic. Arbitráž vycházela jako z jednoho z důkazů z tzv. „zápisu z jednání rady 2. 3. 1999“, dle kterého dne 2. 3. 1999 žalobce navštívil Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, informoval Radu o konfliktu mezi CET 21 a ČNTS; žalobce měl z titulu xxx xxx xxx a xxx CET 21 požádat Radu o podporu proti ČNTS, a to navzdory tomu, že byl současně xxx xxx této společnosti. Jakkoliv zpráva vyšetřovací komise obsahuje mnohé formální i věcné námitky proti předmětnému důkazu, je faktem, že v arbitrážním řízení byl tento

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

důkaz proveden a byla z něj učiněna skutková zjištění (jak taktéž vyplývá z předmětné zprávy). V rozepři mezi společnostmi CET 21 a ČNTS, který nakonec vyústil v předmětnou arbitráž, byl žalobce zásadní postavou, již jen v důsledku svého (vzájemně rozporného) vztahu k oběma společnostem a svého postavení v TV Nova obecně. Arbitráž pro Českou republiku skončila neúspěchem. Jednou z podstatných okolností pro rozhodnutí byla role státního regulátora, Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, potažmo míra její kooperace s žalobcem v neprospěch společnosti ČNTS. Hodnotil-li žalovaný výsledek tzv. Xxx arbitráže jako svým způsobem přičitatelný žalobci, měl pro to v rozhodnutí z tzv. Xxx arbitráže oporu. Není současně sporu o to, že arbitráž byla „desetimiliardová“ a že „jsme ji platili my všichni“, a to v obecném významu tohoto slovního spojení, tj. byla placena státem a potažmo tedy všemi daňovými poplatníky. Nepřesné je pak pouze spojení, že arbitráž byla placena „jeho rodině“, tj. rodině J. Ž.. Tento výrok je striktně vzato chybný, neboť je obecně známo, že arbitráž vedl investor proti České republice z titulu mezinárodní smlouvy o ochraně investic, a plněno tedy bylo ze strany ČR tomuto subjektu (společnosti CME Czech Republic B. V.). Jakkoliv je výrok v této části nepřesný, je tato nepřesnost zřejmá a výrok – i vzhledem k veřejné známosti kauzy – správně pochopitelný. Současně jej lze považovat i za určité zjednodušení výsledku arbitráže, resp. jí řešené zmařené investice, a to v tom směru, že žalobce jako akcionáře CET 21 je možno hodnotit jako beneficianta z investice CME, která byla pro samotnou CME investicí zmařenou (a proto následně ze strany ČR odškodňovanou).

10. Právní závěr soudu prvního stupně o neoprávněném zásahu do cti žalobce částí napadaného výroku žalovaného ve světle výše uvedeného tedy není správný. Žalovaný do osobnostních práv žalobce neoprávněně nezasáhl ani částí napadaného výroku a žaloba tak byla nedůvodná zcela. Žalobce nemá nárok na poskytnutí ani omluvy dopisem, tím spíše pak nejsou důvodné ostatní žalobní požadavky, tedy zdržovací nárok a publikace omluvy v žalobcem určených periodikách (navíc rozdílných oproti médiu, kde byl předmětný výrok zveřejněn).
11. Odvolací soud na základě všeho výše uvedeného rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu výroku I, II a V jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. (výrok I), ve výroku IV rozsudek soudu prvního stupně změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobu o uložení povinnosti zaslat omluvu také zamítl (výrok II).
12. Vzhledem k částečné změně rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé rozhodoval odvolací soud postupem podle § 224 odst. 2 o. s. ř. nejen o nákladech řízení odvolacího, ale i řízení před soudem prvního stupně, čímž byl odklizen výrok VI rozsudku soudu prvního stupně. Žalovaný byl zcela úspěšný jak v řízení před soudem prvního stupně, tak v řízení odvolacím, pročež mu soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o. s. ř. (pro odvolací řízení ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.). Náklady žalovaného v řízení před soudem prvního stupně spočívají v nákladech na právní zastoupení v rozsahu 5 úkonů právní služby [převzetí právního zastoupení a první porada s klientem, vyjádření k žalobě, jednání před soudem prvního stupně dne 1. 6. 2021 – nikoli ve věci samé; 21. 12. 2021; 14. 2. 2022). Náklady žalovaného v řízení před odvolacím soudem spočívají v zaplaceném soudním poplatku za odvolání ve výši 2 000 Kč a v nákladech na právní zastoupení v rozsahu 2 úkonů právní služby (odvolání, účast u jednání před odvolacím soudem). Tarifní hodnota věci činí 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, neboť žalobce uplatnil i požadavek na náhradu nemajetkové újmy (omluvou). Sazba odměny pro úkony dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu, což jsou všechny úkony s výjimkou účasti na jednání dne 1. 6. 2021, kdy ještě nebylo jednáno ve věci samé, tak činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, s účastí na jednání dne 1. 6. 2021 je dle § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu spojena odměna v poloviční sazbě. S každým z úkonů je spojen režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady na právní zastoupení dále tvoří dle § 137 odst. 3 písm. b) o. s. ř. částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť právní zástupce žalovaného je společníkem právnické osoby zřízené za účelem výkonu advokacie a ta je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tak náklady žalovaného v řízení před soudy obou stupňů činí 28 922,50 Kč [=2000+(7*3100+7* 300)*1,21].

Platební místo odvolací soud určil dle § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůtu dle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř.; pro odvolací řízení ve spojení s § 211 o. s. ř. (výrok III).

Poučení:

Proti výroku I a II tohoto rozsudku **je dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku III tohoto rozsudku **o nákladech řízení dovolání přípustné není** (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 2. června 2022

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu